

Obrazy činu

František Voldřich

František Voldřich

Obrazy činu

Prolog

Clonou spánku k němu doléhal slabý bzukot. Zprvu zvuku nevěnoval pozornost, avšak ten neustále nabýval na intenzitě, až začal být nesnesitelný. Zatřásl hlavou, aby odehnal dotěrnou mouchu, jež mu usedla na zátylek, a okamžitě ho polilo horko.

Kde to sakra jsem?

Neměl nejmenší ponětí, jak se ocitl ve tmavé místnosti zapáchající hnilobou. A už vůbec netušil, proč sedí na dřevěné židli s rukama spoutanýma za zády kusem hrubého provazu. Nemohl si vzpomenout na nic ze svého dosavadního života.

Znovu potřásl hlavou, aby se mu paměť vrátila. Pravým spánkem mu projela ostrá bolest, až se mu zatmělo před očima. Uklidnil se a znovu se zadíval do tmy. Jeho oči brzy přivykly nedostatku světla, a tak si mohl prohlédnout své vězení pozorněji.

Nacházel se v místnosti bez oken, pravděpodobně ve sklepe. Téměř celé zorné pole zabíral starý pracovní stůl se třemi páry šuplíků a rozházeným náradím po celé ploše. Kolem stály podél zdí řady polic, jejichž obsah ve tmě neviděl. Jediným zdrojem světla byla malá žárovka visící kdesi za jeho zády. Za sebe neviděl, ale usoudil, že tam musí být schodiště nahoru a za ním dveře.

Ale kam?

Myšlenky měl rozostřené, bylo takřka nemožné se soustředit. Hlava mu třestila a provaz se zařezával hluboko do zkroucených zápěstí. Seděl v temnotě, neschopen pohybu. Čekal, co se bude dít dál.

Hlava mu klesla na hrud', takže si všiml pomalu se rozšiřující kaluže vody, do které měl položené nohy. Vody, která odkapávala z jeho promočeného a zabláceného obleku.

Znovu upadl do bezvědomí plného hrůzných výjevů.

Z mdlob ho vytrhl velmi tichý zvuk, opatrné, přesto těžkopádné našlapování. Během okamžiku byl plně při vědomí, jak pocítil nával adrenalinu ve svých žilách. Zatnul ruce v pěst, až provaz zaskřípěl. Povolil stisk a přinutil se ke klidu.

Dveře za jeho zády se s táhlým zavrznáním nejprve otevřely, potom se zaduněním zabouchly. Zachrastěly klíče a zaklapl zámek. Sténající dřevo schodů přehlušilo funění přicházejícího. Šouravými kroky přešla osoba rázně ke stolu a stále otočená zády promluvila.

„Omlouvám se za to nepohodlí, ale kladl jste mi zbytečný odpor. Člověk by očekával vstřícnější přístup od starého přítele. Nebo jsem jen naivní, Davide?“

David?

„Nebudu vás nudit dlouhými přednáškami o šlechetnosti našeho počínání, vás koneckonců pravděpodobně bude zajímat pouze, zda odsud vyváznete živý. Ušetřím vás planých nadějí. Nikdy odtud neodejdete. Víte toho příliš. Nakonec je to škoda, zahazovat talent tak velký, jako je ten váš.“

Muž se odmlčel, otevřel první šuplík a něco z něj vytáhl. Sklepem se rozezněla líbezně klidná hudba.

„Jak jistě víte, vaši přátelé od policie nemají nejmenší tušení, kde se právě nacházíte. Nedošlo by jim to, ani kdybyste jim zanechal zprávu s přesnou adresou. Samotného mě překvapuje, že jste tu vy, ačkoliv jsem vždycky věděl, že je ve vás něco víc, než v nich. Ošklivý paradox, že? Protože oni jsou nedomýšliví tupci, budou žít. Vy zatím za svou inteligenci zaplatíte životem.“

Zasmál se. Suše, chladně, kovově. V tom smíchu bylo něco zvláštního, hrozba, přání či snad rozpaky. Na zkroucené tělo na židli ten zvuk zapůsobil jako ledová sprcha. Hlavou mu projela hrůza poznání. Už věděl, kde je. A také věděl, proč.

1. Část

1.

Budík stihl zazvonit jen jednou, než ho Sam vypnul. Téměř celou noc nespal, čekal právě na tento zvuk. A přesto se mu teď, když musel, vstávat nechtělo. Promnul si oči a pak je pozvolna otevřel.

Skromně zařízená ložnice tonula ve tmě, přes jediné okno byly zataženy žaluzie, které dovnitř propouštěly jen pár paprsků vycházejícího slunce. Sam chvatně vstal, přešel k oknu a žaluzie roztáhl. Nad městem poletoval sníh a zvolna se snášel k zemi, kde okamžitě roztával. Poslední výpad zimy před příchodem jara.

V malé, ale útulné koupelně se osprchoval a spíše ze zvyku než z nutnosti oholil několik vousů, jež mu rašily nad horním rtem a na bradě. Zahleděl se do zrcadla. Pohled mu opětoval pár naivních modrých očí, hluboko zasazených v kulatém obličejí lemovaném hřívou světlých vlasů. Díky růžovým, jakoby napuchlým tvářím působil velmi mladě, spíše jako chlapec, než muž.

Sam otočil kohoutkem a počkal, dokud neodtekla vlažná voda. Nabral ledovou tekutinu do dlaní a šplíchl si ji na obličej. Když se konečně cítil plně probuzen, zamířil zpátky ložnice, kde ze skříně vytáhl svůj nejlepší oblek. Minulý rok za něj dal bezmála dvě výplaty.

Oblékl se, několikrát upravil tmavě modrou kravatu a teprve když byl spokojen se svým vzhledem, vyšel z bytu. Přes rameno mu visela téměř prázdná brašna, která mu podle jeho mínění dodávala serióznější vzezření. Zamknul oba zámky a tak jako vždycky zadoufal, že vyhlídka práce na dvojnásobně zabezpečeném bytu

zloděje od krádeže odradí. Aby si mohl dovolit platit nájem, musel se spokojit se skromným bydlením v té nejhorší čtvrti.

Koneckonců, to by se ode dneška mohlo začít měnit, pomyslel si radostně.

Přivolal výtah, zastrčil si do uší sluchátka s audioknihou a vyšel na ulici. Sněžilo teď hustě, přes velké chomáče sněhových vloček stěží dohlédl na protilehlou stranu silnice. V ranním provozu se sních na silnici okamžitě měnil v bahnitou břečku. Boty se mu tak promočily už v půli cesty k zastávce na opačné straně silnice.

Nemusel čekat dlouho, než před ním naprosto přeplněný autobus zastavil a rozstříkl všude kolem špinavou vodu. Sam se dovnitř jen tak tak vešel, ale naštěstí nejel daleko. Blízkost policejní stanice byla jedinou výhodou polohy jeho bytu.

Po deseti minutové jízdě vystoupil připraven pustit se do života, o kterém snil už od dětství. Konečně se stane detektivem, bude zažívat případy, o kterých četl ve škole pod lavicí, přičiní se při pátrání po všemožných vražích, násilnících a jiných kriminálních živlech. Jeho jméno se bude objevovat na titulních stranách novin a lidé na ulicích ho budou pro jeho proslulost poznávat.

Ještě než Sam vykročil vstříc svému novému povolání, z kapsy vytáhl kapesník a pečlivě si otřel zaschlé kapky bláta ze svých kalhot.

Před ním stála velká prosklená budova, ve které mimo oddělení vražd sídlily i další policejní oddělení, jež bojovali proti korupci či drogám, úřady i obyčejné kanceláře k pronájmu. S ohromnou stavbou sousedila nemocnice, jež si s ní co do velikosti neměla co zazdat a byla spoluvíníkem takřka neustálého houkání sirén.

Velkými otočnými dveřmi dovnitř neustále proudily zástupy lidí v oblecích a policejních uniformách. Sam se k davu připojil a jako už tolikrát pozdravil recepčního, staršího muže s robustní postavou,

černým knírem a prošedivělými vlasy. Před výtahem ve frontě postávala minimálně desítka lidí. Sam ani v nejmenším netoužil na výtah čekat a potom se v něm mačkat s dalšími zaměstnanci, a tak zabočil doprava a vydal se po schodech.

Jakmile vystoupil do prvního patra, shora zaslechl vzrušený rozhovor. Na okamžik zůstal zaraženě stát, zatímco se k němu hlasy přibližovaly, až zahlédl jejich původce.

Po schodech sbíhali dva mladí muži v oblecích, první mohl být zhruba o deset let starší, než Sam, vlasy černé jako uhel nosil ostříhané nakrátko a z jeho hnědých očí sálalo rozrušení. Druhý muž, černocho, byl výrazně mladší.

Proběhli kolem Sama bez povšimnutí, jen tak tak se jim stačil vyhnout z cesty, až jejich hlasy zanikly v hluku vestibulu. Sam za nimi chvíli hleděl, ale potom se znovu vydal na únavný výstup do pátého patra.

Vyšel jen pár schodů a znovu se musel zastavit, když ve druhém patře zaslechl rychlé kroky. Poněvadž ani v nejmenším netoužil po srážce s příchozím, ustoupil ke stěně a čekal. Za okamžik mu vyšla vstříc malá osoba s postavou bývalého zápasníka, snažící se dohnat své kolegy. Nápadné napadávání na pravou nohu tento úkol značně ztěžovalo.

„Pane Rogersi, stalo se něco?“ začal nejistě Sam, který v příchozím poznal svého nového šéfa.

„Oh, pan Stenfel? Vy o ničem nevíte?“

„O čem bych měl...“

„Našli těla, dole v Cornwallský. Tři. Chápete to? Tři! Někde nám tu pobíhá pořádný psychopat, za chvíli to uvidíte sám. Jdeme!“

Cornwallskou ulici ohraničovaly žlutočerné policejní pásky, zabráňující lidem přiblížit se k místu činu. Dlouhá úzká silnice sevřená mezi dvěma řadami vysokých domů se pomalu zaplňovala lidmi.

Dav civilistů a novinářů tísnící se za policejní páskou houstl a hlasitě se dožadoval vysvětlení. Uvnitř zakázané zóny se to jen hemžilo forenzními techniky v bílých pláštích, jež se v nastalém chaosu snažili posbírat veškeré možné stopy po pachateli, a uniformovanými policisty, kteří se snažili udržet narůstající houf zvědavců v bezpečné vzdálenosti.

Rogers musel zastavit o ulici dál, mezi shlukujícími se lidmi by s autem jen těžko projel. Cesta na místo zločinu proběhla ve vzrušeném tichu rušeném jen Rogersovými kletbami zacílenými na ostatní řidiče, počasí i vlastní povolání.

Jakmile zastavili, dva muži, kteří do Sama na schodech málem vrazili, auto narychlo opustili a s Rogersem umíněně kulhajícím za nimi se vydali chumelenicí k místu činu.

Sam nejistě vystoupil a vydal se za svými kolegy, kteří mu mezi tím zmizeli z dohledu v zástupu lidí. Pořád se ještě naplno nevzpamatoval ze skutečnosti, že někdo jen tak zabil tři lidi. Během své krátké kariéry se už s vrahy sice párkrát setkal, ale žádný z nich by nebyl schopen něčeho takového.

Opatrně prošel mezi čumily až k ústí ulice zablokované policejní páskou. Nadzvedl ji, aby se pod ní mohl protáhnout, ale na udupaném sněhu mu ujela noha a on upadl. Zatímco se pracně zvedal ze země, uvědomoval si zmatek, jenž kolem něj panoval.

Závěrky fotografů hlasitě cvakaly ve snaze pořídit co nejlepší snímky, novináři křičeli dotazy jeden přes druhého, televizní reportéři natáčeli rozhovory s každým, kdo byl ochotný jim něco říct a do toho všeho neodbytně protestovali kolemjdoucí, jež se

shodou okolností dostali doprostřed mediální vřavy, ze které nebylo úniku.

„Stenfele! Stenfele!“

Sam se dvakrát otočil kolem své osy, než spatřil Rogerse divoce se prodírajícího mezi ostatními členy policejního sboru.

„Kde ksakru vězíte? Těla za chvíli odvezou, pojd'te za mnou!“

Ulice se táhla dál, než se na první pohled zdálo. Trvalo několik minut, než došli až na samý konec, kde se rozdělovala. Silnice zahýbala doleva a po několika desítkách metrů se spojovala s hlavní silnicí, ze které odbočila, druhá cesta vedla rovně a ústila do malého parčíku. V těchto místech už tolik lidí nebylo, zasněžená plocha však byla poseta nespočtem lidských stop svědčících o jejich nedávné přítomnosti.

A uprostřed ní stála kamenná lavička, ze které do parku vyhlíželi tři lidé otočení k nim zády.

Nejprve Sama udivilo, že má někdo náladu posedávat v takovém chaosu a zimě venku a nerušeně pozorovat sněh snášející se na stromy v parku. Trvalo pár vteřin, než si uvědomil absurditu výjevu. Kamenná lavička uprostřed silnice, tři lidé sedící ve vánici, žlutočerná páska...

Došel až k lavičce a zahleděl se na sedící postavy. Dva chlapci v tmavomodrých bundách, černých zimních kalhotách a ve vlněných čepicích se tiskli ke staršímu muži, oblečenému pouze do staré, zmačkané košile a roztrhaných džínů, jenž seděl uprostřed. Chlapec sedící napravo ještě nemohl dosáhnout ani deseti let. Bunda mu byla příliš velká, na malém těle visela až pod kolena. Patrně patřila muži uprostřed.

Druhý kluk byl maximálně o pár let starší. I on se před zimou choulil ke starcově boku. Ten obě děti objímal kolem ramen a vlastním, chabě oblečeným tělem chránil před smrtícím mrazem.

Jedna bota mu chyběla, druhá byla děravá, takže byl vidět mrazem zmodralý palec.

Na první pohled se mohlo zdát, že tři chudáci společně přečkávali mrazivou noc, ale nesmiřitelná moc živlů je nakonec přemohla. Otec a dva synové žijící v chudobě, bez útočiště, bez nikoho, kdo by jim podal pomocnou ruku, společně umrzli za dlouhé studené noci.

Mohlo by se tak zdát. Nebýt jejich obličejů.

Tváře všech mrtvých byly bledé, promrzlé až na kost. Stařec měl otevřená ústa, ze kterých bezvládně visel tmavomodrý, skoro černý jazyk. Promodralé rty dětí zůstávaly zavřené, spojené tenkou vrstvičkou ledu.

Nejhorší ze všeho ale byly oči: doširoka rozevřené hleděly Samovi až do nitra duše, provrtávali ji smršť výčitek, hrůzy a utrpení, jako by ho vinily za krutý osud svých vlastníků, ptali se, proč jim z bezvýchodné situace nepomohl. Zračilo se v nich nepochopení a nesmiřitelná křivda. Pravděpodobně ani nevěděli, proč umírají.

Sam se v pohledu světle modrých očí začal ztrácet. Četl v nich dlouhou a prudkou bolest, kterou museli všichni tři zakusit, než konečně zemřeli. Věděl, že umírali pomalu, že nekonečně dlouho čekali, dokud se jich zima konečně nezmocnila a oni byli vysvobozeni z ledového utrpení.

Jejich beznaděj a úzkost se mu zakously do těla, jako se mráz zakousl do těl svých obětí, a on se nezmohl na nic jiného, než před mrtvolami stát, a děsivou scénu, vytrženou z nejhorší noční můry, pozorovat.

Zoufalství a strach v kaskádách prýstící z mrtvých pohledů Sama nakonec přemohly a on se v bezvědomí zhroutil na zasněženou silnici.

Ocitl se ve středně velké místnosti tonoucí v šeru. Kamenné zdi byli do výše prsou obložené dubovým dřevem, ze kterého byla vyrobena i podlaha. Před ním se na vysokém stolci rozvalovala stará prošedivělá žena, která se kvůli své tloušťce jen tak tak držela na úzké stoličce.

Za jeho zády seděli na tvrdých dřevěných lavicích desítky lidí. Za svědky v první řadě následovali příbuzní, náhodní přihlížejíci a nakonec i vyčkávající novináři.

Sam zrovna předvedl všechny důkazy a čekal na vynesení rozsudku.

Obžalovaný, vysoký muž ve středních letech, do něj zabodával ledové oči. Když soudkyně konečně zvedla kladívko a vynesla nad vrahem verdikt viny, ani nehnul brvou.

Jen Sama dál provrtával svýma nelidsky krutýma očima.

Mladý vyšetřovatel se zachvěl a odvrátil před tím pohledem zrak. Dlouhé objektivy byly natočené jeho směrem a oslepovaly ho krátkými záblesky, kdykoli některý z novinářů stiskl spoušť.

S pocitem zadostiučinění se znovu podíval na jen díky němu odsouzeného zločince, kterého mezitím dva policisté v uniformách odváděli od soudu.

Sam se prodral mezi lidmi zdvihajícími se z hlediště a dvoukřídlými dveřmi s masivní klikou vyšel ven do oslňujícího světla. Aby se chránil před bodajícími paprsky jarního slunce, vytáhl z náprsní kapsy košile sluneční brýle a nasadil si je. Chlad soudní síně nahradilo až nesnesitelné horko. Neustále fotografován se vydal ke svému autu, stojícímu ve vedlejší ulici.

Zrovna přecházel silnici, když zaslechl tichou, líbeznou hudbu, která jako by se linula z jeho vlastní hlavy. Rozhlédl se po nyní liduprázdném městě, ale její zdroj nikde neviděl. Hudba začala nabírat na síle, až její hlasitost přestoupila únosnou míru a donutila ho zacpat si uši.

S pocitem úlevy Sam zavřel oči a zaposlouchal se do nyní opět tlumených tónů houslí. Horko pomalu ustupovalo a místo něj se do Sama zakousla zima. Zprvu si chladu užíval, ale zesilující mrazení v nohách ho donutilo znovu otevřít oči.

Stál po kolena ve sněhu. Nekonečná bílá plocha se táhla kam až dohlédl. Čerstvý sníh se mu snášel na ramena a kupil se na nich v malých hromádkách. Začalo foukat. Zima Sama ochromovala, přesto se snažil brodit sněhem v marném pokusu uniknout z ledového pekla.

Vítr zesílil a do obličeje mu vmetával drobné kousíčky ledu. Jako břitva ostré střípky ho brzy pořezali, a tak raději zastavil a s hlavou schovanou pod sakem čekal na svůj konec.

Hudba ztichla. K postavě choulící se před mrazem pronikl šeptající hlas. Nejdřív mu Sam nevěnoval pozornost, naléhavost, se kterou k němu muž promlouval, v něm ale přeci jen vzbudila zvědavost. Musel se soustředit, aby rozpoznal tiše vyslovovaná slova. Jako první zachytil své jméno a potom konečně proudu slov porozuměl.

„Stenfele! Kurva, chlape, proberte se!“

Skláněli se nad ním dva muži. V jednom okamžité poznal svého šéfa, byl to rovněž on, kdo k němu promlouval. Druhý obličej neviděl. Proti slunci, které nyní vysvitlo, se rýsovala pouze tmavá silueta jeho hlavy.

Sam se namáhavě zvedl na loktech a rozhlédl kolem sebe. Ležel na zasněžené silnici jen pár metrů od jediného nezasněženého

místa v okolí, nad kterým zřejmě ještě před okamžikem spočívala lavička. Tu spatřil odtáhnutou o několik metrů dál, aby se po vozovce dalo projet s autem odvážejícím mrtvá těla.

„Do prdele práce, copak jste nikdy neviděl mrtvolu? Málem jsme vám volali sanitku.“

„Nebud' na něj tak přísněj, Franku. Nakonec tohle není jen tak nějaká mrtvola. Ne taková, kterou po sobě zanechá člověk jednající v afektu. Tohle je něco úplně jiného. Vrah si všechno důkladně promyslel, připravil a teprve potom chladnokrevně ukončil život rovnou třem lidem, z toho dokonce dvou dětem. Troufám si říct, že ani já sám jsem horší místo činu neviděl. A to jsem u policie nejmní dvacet let.“

Frank Rogers zabručel něco ponižujícího o dnešní mládeži a odšoural se za dvěma detektivy, se kterými přijel. Druhý muž se za ním zamyšleně díval.

„No tak, člověče, vstávejte,“ řekl po chvíli a natáhl k Samovi ruku.

Sam na chvíli zaváhal, potom nabízenou ruku chytl a zvedl se na nohy. Překvapila ho mužova síla a obratnost, s jakou ho vytáhl nahoru. Podle siluety, jež se nad ním skláněla, očekával, že bude muž starý, nízký a možná dokonce tlustý. Překvapilo ho, když před sebou místo toho spatřil dobře stavěného čtyřicátníka o několik centimetrů vyššího, než on sám.

Tmavě hnědé vlasy měl rozčuchané, přestože nebyly příliš dlouhé, modré oči zapadlé v ostře řezaném obličejí. Byť byl jeho pohled laskavý, Sam si nemohl nevšimnout, že si ho důkladně prohlíží a přemýšlí o něm s dobře skrývanou nedůvěrou. Okamžitě poznal, že ačkoliv muž vypadá klidně a nenuceně, v hlavě mu probíhá nespočet možných scénářů vývoje celé situace. Stejně jistý si byl, že je na každý z nich připravený.

„Vy jste tu nový, vidíte,“ řekl nakonec. Nedůvěra z jeho očí zmizela a nahradil ji upřímný zájem.

„Ano, pane. Jmenuji se Stenfel.“

„Těší mě, pane Stenfele. Já jsem Conner. Z Franka si nic nedělejte, on takhle rejpe do každýho. Od tý doby, co ho střelili je pořád na všechno naštvanej.“

Sam potřásl nabízenou pravicí. Connerův stisk byl pevný a razantní.

Jeho jméno už Sam slyšel, tak jako téměř každý ve městě. David Conner byl dokonce jedním z faktorů, které ho dovedly na dráhu detektiva. Poprvé o něm slyšel, když mu bylo třináct let a Conner zrovna vyřešil případ, který mu vynesl slávu. V průběhu let se o něm ještě párkrát psalo v novinách a mluvilo v televizi a Sam všechny zprávy nadšeně sledoval.

Naposledy se v médiích objevil před pěti lety. Potom se o něm náhle mluvit přestalo, jako kdyby zmizel, a veřejnosti pomalu jméno Conner zmizelo z povědomí.

„Vy jste skutečně David Conner?“ vyhrkl Sam, než se stačil zamyslet. „Vždyť jste legenda!“

„Ale ne, neunáhlujte se,“ usmál se Conner přívětivě. „Jsem jen obyčejný stárnoucí detektiv.“

„Hloupost! Tak třeba ten oprátkový případ, který chtěla policie uzavřít jako sérii nesouvisejících sebevražd, zatímco vy jste věřil ve vraha a uzavření případu odmítal, jste vyřešil geniálně!“

Connerův výraz ztvrdl.

„Tenkrát vůbec o nic nešlo. Nebyla to ani z poloviny moje zásluha, noviny jen toužily po zajímavém příběhu a ten se pochopitelně nejlépe tvoří kolem jednoho člověka, hlavního hrdiny jdoucímu proti proudu, který nakonec sám vyřeší to, co nikdo jiný

nedokázal. A protože jsem vedl vyšetřování, vybrali si za svého hrdinu mě. Nic víc.“

Sama změna tónu překvapila.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás urazit, já...“

„To je v pořádku,“ skočil mu Conner do řeči a nepřátelský tón z jeho hlasu zmizel stejně rychle, jako přišel. „Vždyť ani o nic nejde. Jen na to nerad vzpomínám, víte? Ale teď k věci. Díky tomu, že jste u policie nový, máte úsudek zcela nepoznamenaný jinými případy, což může být kolikrát mnohem užitečnější, než dlouholetá praxe. Minimálně u něčeho takhle šíleného. Takže co si myslíte o té hudbě?“

„Hudbě? Já... já o žádné hudbě nic nevím,“ přiznal Sam po pravdě.

„Nevíte?“ podivil se Conner. „Přísahal bych, že ještě hrála, když jste se probudil.“

Sam se snažil vzpomenout na jakoukoliv hudbu, vybavil si však pouze pohledy mrtvých očí plné výtek, a tak se raději vrátil do přítomnosti.

„No,“ pokračoval Conner, „zkrátka ve chvíli, kdy chtěli začít odvážet těla a vy jste si zatím ustlal na zemi, takže vás málem odvezli taky, se odněkud začala ozývat hudba. Housle. V tom zmatku se nedalo poznat, odkud hrají. Nejdřív jsme si mysleli, že někomu zvoní telefon, takže jsme se dál věnovali vašemu křísení. Jenže když hudba nepřestávala, Frank se naštvál a všechny seřval, ať si vypnou mobily, nebo že on vypne je. Však ho znáte. Každopádně se ukázalo, že za hudbou není nikdo z nás a to bylo zvláštní. Začali jsme bloumat kolem a hledat její zdroj. Pak nás napadlo, jestli náhodou mobil nezvoní vám, a skutečně, když jsme se k vám přiblížily, housle zesílily.“

„Já ale nemám jako vyzvánění housle,“ namítl Sam. „Navíc mám zvuky vypnuté.“

„To jsme zjistili také. Tak odkud myslíte, že hudba hrála?“

„Nevím. Možná od nějaké z mrtvol?“

„Přesně. Jakmile jsme si to s Frankem uvědomili, začali jsme je prohlížet. Šlo to z kapsy mladšího chlapce. Ve chvíli, kdy jsem do ní sáhl, však přestala hrát.“

Conner se odmlčel a zašmátral po kapsách. Po několika pokusech vytáhl z kapsy kabátu nový dotykový telefon, určitě dražší, než měl Sam.

„Byl tam tenhle mobil. Zřejmě tedy někdo volal na něj. Ale podívejte, žádné nepřijaté hovory. Tak kde se ta hudba vzala?“

„A co budík? Není tam nastavený budík?“ zkusil to Sam.

„To byla také druhá možnost, jež mě napadla. Jenže mobil je zamčený a my neznáme heslo. Technici na něj snad přijdou, ale to nějakou dobu potrvá. Předpokládejme tedy, že to byl budík. Nespustil by se za chvíli znovu, když nebyl vypnut?“

„Možná. Na ničem z toho ale přeci nezáleží. Důležitější je, kde se tam ten mobil vzal. Všechny oběti byly hrozně chudé, vždyť tomu starci dokonce chyběla bota! Nemohl přece patřit nikomu z nich.“

„To s vámi souhlasím, určitě ho tam dal vrah. Ale ve druhé věci se mýlíte. Na tom, jak vrah zařídil, aby se hudba ozvala přesně ve chvíli, kdy jsme těla chtěli odvést, a skončila, když jsem mobil našel, záleží. Je to velmi důležité. Pokud pochopíme, jak se mu to podařilo, dozvíme se něco víc i o něm samotném. Budeme schopni představy, jak takový člověk uvažuje.“

Sam chtěl něco namítnout, ale pak si uvědomil, s kým zrovna mluví. Pokud David Conner považuje za důležité zjistit způsob, jakým byla na dálku spuštěna hudba, zřejmě to opravdu důležité bude.

Na chvíli se rozhostilo zamyšlené ticho.

„Jak si tedy myslíte, že to udělal?“ prolomil ho Sam, který se svými úvahami nikam nedošel.

„Napadají mě tři možnosti. Ale jsou to jen domněnky, ty nechme na později.“

Na silnici už zbývalo jen několik policistů a forenzních techniků. Svého šéfa Sam nikde neviděl, a tak vykročil za Connerem, který se vydal zpátky k vjezdu do ulice. Těžký sníh snášející se shůry za nimi důkladně zakrýval stopy.

Ruch nahoře mezitím ustal, většina čumilů se vydala svými cestami a jen pár opozdílů spolu s novináři a reportéry mluvícími do kamery ještě nepřestalo doufat v zajímavou podívanou.

Conner se za policejní páskou zastavil a pohlížel na úzkou ulici. Přistoupil k němu jeden z novinářů, ale dosáhl zhruba stejného výsledku, jako kdyby mluvil do stromu.

Po několika rozpačitých minutách, během kterých Sam nerozhodně postával v hloučku civilistů, Conner vykročil, znovu podlehl žlutočernou pásku a vydal se zpátky na místo činu. O Sama ani novináře, který překvapeně ztichl uprostřed věty, přitom ani nezavadil pohledem.

Sam se za legendárním detektivem díval, dokud mu nezmizel v zákrutu silnice. Potom se vydal za roh, kde podle jeho mínění mělo stát auto, ve kterém přijel. Místo auta však našel jen tmavý obdélník betonu zapadávající čerstvým sněhem. Na nováčky zřejmě nikdo příliš ohledů nebral.

Sam si povzdechl a šouravým krokem zamířil k autobusové zastávce, před kterou už postával větší hlouček lidí.

2.

„Projděme si fakta,“ promluvil Frank Rogers ke všem shromážděným. Ve středně velké místnosti bylo mimo Sama dalších 11 lidí. Jeho šéf pronášeající úvodní řeč konference, David Conner, který dorazil teprve před chvilkou, dva detektivové, se kterými Sam přijel do Cornwallské ulice a sedm dalších, kteří stejně jako on, dostali případ umrzlých chudáků na starost. Ani jednoho z nich Sam nikdy předtím neviděl.

„Tři těla, jejichž totožnost zatím neznáme. Smrt očividně nastala během dnešní noci, pravděpodobně umrznutím, víc nám řekne pitva. Kvůli tomu zasranému sněhu jsme bohužel nenašli žádný stopy bot ani stopy po pneumatikách.“

Sam se podíval na Connera. Vypadalo to, že starší detektiv nad něčím usilovně přemýšlí a výklad vůbec nevnímá. Spánky mu škubaly, jinak působil dojmem, že o svojí přítomnosti na poradě vůbec neví.

„Je to něco naprosto ojedinělého, něco, s čím jsme se doposud naštěstí nesetkali. Za touhle vraždou stojí skutečný psychopat.“

O čem teď může přemýšlet? Vždyť ještě nemáme jedinou stopu, nic čeho bychom se mohli chytit.

„Těla našel chvilku před půl osmou jakýsi Mike Riscort, když byl, jako údajně každý den, běhat. Ted' ho samozřejmě držíme ve vazbě, kvůli výpovědi. Mike však patrně nebyl prvním, kdo oběti upozoroval. Hlášení o vraždě jsme obdrželi už v sedm dvacet šest z telefonní budky několik bloků od místa činu. Odtamtud ovšem

nevolal Riscort, nýbrž úplně cizí muž, bohužel se nepředstavil. Běžec se nám ale ze svého mobilu dovolal až o čtyři minuty později, tedy přesně v půl osmé. Policie se záchrankou dorazila do deseti minut, náš tým krátce po osmé. Jak už jsem říkal, jedná se o tři mrtvoly. O dva chlapce a dospělého muže. Jejich totožnost jsme nezjistili ani z hlášení o zmizení.“

Rogers se zachmuřil. Na chvíli umlkl a prohlédl si vyšetřovací tým. Nevypadal s ním příliš spokojen.

„Většina z vás byla na místě činu, tak mi alespoň můžete dát za pravdu, že nepřeháním, když řeknu, že to bylo to nejhorší, co se ve městě kdy odehrálo. Dílo zkurvenejch fanatiků, co to nemají v hlavě v pořádku.“

Většina přítomných včetně Connera souhlasně přikývla, zatímco ostatní se zájmem očekávali vysvětlení.

„Cornwallská ulice se táhne od hlavní dvouproude silnice asi půl kilometru, kde se rozděluje. Silnice pokračuje doleva a opět se připojuje na hlavní, zatímco odbočka vpravo vede do malého parčíku. Sem se samozřejmě s autem jet nedá. Asi dvacet metrů od rozcestí někdo silnici zatarasil kamennou lavičkou. Kurevsky těžkou lavičkou na to, aby s ní mohl kdokoliv manipulovat sám.

Na lavičku byly posazeny naše oběti, muž uprostřed a chlapci po stranách. Mrtvoly otočili čelem k parku. Všechny byly velmi chatrně oblečené, roztrhané šaty, nevhodné velikosti. Muži dokonce chyběla bota. A hlavně naprosto nedostatečné množství oblečení, v tomhle počasí by umrzly tak jako tak. Což je také zatím ještě plně nevyločená možnost úmrtí. Kdo ale viděl jejich výrazy... ne, je příliš absurdní, že by se mohlo jednat o přirozenou smrt, na to dám krk. Definitivní rozhodnutí ale vynesete až pitva. My zatím nesmíme ztrácet čas. Je veřejně známo, že většina zločinců je chycena do

dvaceti čtyř hodin po spáchání zločinu a pokud ne, šance na jejich dopadení klesá s každým dnem.“

„To nám v tomto případě pravděpodobně nehrozí,“ přerušil přednášku Conner. I on se tvářil zachmuřeně. „Vrah udeří znovu. A nebude to tak dlouho trvat. Tím jsem si jistý.“

„Dobrá, tak si rozdělme úkoly,“ pokračoval Rogers. „Ramarsová, Quent, vraťte se do Cornwallský a vyzpovídejte všechny potenciální svědky. Kolemjdoucí, ubytované, majitele zaparkovaných aut, zkrátka všechny. Stenfel, Grunt, vy si vezměte na starost našeho běžce. Přitlačte ho ke zdi, určitě nám lže. Nevěřím, že by šel někdo v tomhle počasí běžet. Já a David se postaráme o tisk.“

„Radši bych si promluvil s tím běžcem,“ přerušil ho Conner znovu. „Teda samozřejmě jestli ti to nevadí.“

„Kdyby ses jim ukázal ty, budou v nás mít větší důvěru.“

„Já vím.“

„Nutit tě nebudu.“

„Díky, Franku.“

„Dobře, všichni ostatní už práci máte, tak se do ní koukejte dát a znovu se tady všichni sejdeme zase zítra. Řekněme... v devět hodin. Rozchod.“

Místnost se pomalu vyprázdnila, jako poslední z ní vyšel Conner, který ještě několik minut dopisoval poznámky do malého bloku.

Mladý černochoch, Grunt, se ve dveřích otáčel stejně vzrušeně, jako když ho Sam viděl poprvé. I Sam svoje vzrušení jen stěží potlačoval, ale přesto se snažil působit profesionálně a zkušeně alespoň ve srovnání s druhým mladým detektivem.

Když Conner konečně dopsal a beze spěchu uklidnil svůj sešit do brašny, trojice v tichosti prošla mezi kójemí zaměstnanců, zabočila doprava a nastoupila do výtahu. Teprve v něm Conner přerušil ticho.

„Vy jste si nepřipravili otázky, které Riscortovi položíte?“

„Jen ho necháme povědět nám svou verzi a podle toho budeme reagovat, ne? Je přeci zbytečné připravovat si otázky dopředu, když budeme vést dialog,“ odpověděl Grunt povýšeně.

„V tom nesouhlasím, Wille. Příprava není nikdy zbytečná. Ne nadarmo se říká, že štěstí přeje připraveným. Krom toho zapomínáš, že my už jeho verzi známe, vyprávěl ji přeci policistům, kteří se na místo dostali před námi. Takže jsme to my, kdo musí překvapit jeho. Vždycky je užitečné zamyslet se nad tím, jakými směry se může situace vyvinout, člověk se pak může lépe připravit a snížit riziko faktoru překvapení.“

Grunt neodpověděl. Sam z jeho výrazu nedokázal poznat, jestli slova zkušenějšího vyšetřovatele zvažuje, nebo se pouze snaží vymyslet protiargument. Ať tak či onak, zbytek cesty už nepromluvil.

„Mike Riscort, že?“ oslovil mladý černoch muže sedícího naproti němu a aniž by čekal na odpověď, pokračoval. „Jmenuji se Will Grunt, tohle jsou moji kolegové Sam Stenfel a David Conner. Rádi bychom se vás zeptali na pár otázek, pokud vám to nebude vadit.“

„Mám snad na výběr, pane Wille Grunte?“

Jízlivý tón se k sladkému hlasu příliš nehodil. Běžec byl mladý a hubený, avšak dobře stavěný muž, který svůj zevnějšek zřejmě povyšoval nad všechno ostatní. Velmi tmavá kůže byla pravděpodobněji výsledkem častých návštěv solárií, než přirozenou barvou pigmentu. Obočí měl tak perfektně symetrické, až nebylo pochybu o jeho časté úpravě. Černé kudrnaté vlasy sestrížené nakrátko byly pečlivě načesané za použití nepřiměřeného množství

gelu, zatímco dvoudenní strniště na bradě a nad horním rtem působilo zdánlivě neupraveně. Conner však dobře věděl, že je to jen trik a mladík nad svým rašícím knírem a brádkou ve skutečnosti strávil stejně času, jako nad svými vlasy. Z takových lidí se mu vždy dělalo zle.

„Pane Riscorte, podle vaší postavy soudím, že cvičíte často,“ převzal výslech Conner. „Je to tak?“

Po jemné tváři se rozlil nacvičený, zcela falešný úsměv.

„Přesně tak. Člověk se musí držet v kondici, aby vypadal dobře, ne?“

„To máte pravdu,“ pokračoval Conner a Gruntův nepříjemný výraz se rozhodl přehlížet. „Závidím vám vaší morálku, já cvičit nikdy dlouhodobě nevydržím.“

Falešný úsměv se změnil v upřímný, samolibý škleb. Přesně podle Connerova předpokladu, Mike Riscort byl tolik zahleděný sám do sebe, že se snadno otevřel lichotkám.

„Nechceme vás tu zdržovat dlouho, jistě máte sám svých starostí až nad hlavu. Svou výpověď jste ovšem podal policistům, kteří s námi přímo nespolupracují a na místě činu se vyskytli čistě shodou okolností. Vaše výpověď by mohla být klíčová a je naší hlavní stopou. Proto vás prosím, abyste s námi měl trpělivost a všechno nám znovu pověděl.“

Stejně jako Frank Rogers, ani Conner nevěřil, že běžec vůbec nic neví. Než ho ale přitlačí ke zdi, chtěl se zkusit vetřít do jeho přízně. Doufal, že mu všechny informace prozradí tak jako tak, ačkoliv si to možná neuvědomí.

„No dobrá, jestli mě pak konečně pustíte.“

„Za to vám osobně ručím, pane Riscorte.“

„Dobře, dobře. Zkrátka když jsem byl dneska ráno běhat, chápete, tak jako vždycky, rozhodl jsem se vzít to přes

Cornwallskou dolů do parku, tamtudy proběhnout a okruhem se vrátit zase zpátky k sobě domů. Vyrazil jsem trochu později než obvykle, až někdy kolem půl sedmý. Pro člověka jako jsem já, nepřipadá vyspávání v úvahu, víte? Musím dbát na svojí figuru. Každopádně jsem vyrazil, venku bylo hrozně hnusně, takže jsem měl boty hned promočený. Řekl jsem si, že seběhnu aspoň do toho parku za Cornwallskou a pak se vrátím tramvají, kvůli tomu počasí, rozumíte.“

Nepatrné zadrhnutí, téměř neznatelné zachvění hlasu.

„Na ulici, teda jako v Cornwallský, jsem na nikoho nenarazil. To bylo divný, bylo už kolem sedmi a to tady vždycky potkávám řůru lidí. Dokonce ve sněhu nebyly ani stopy lidí a aut. Přisoudil jsem to tomu posranýmu sněhu, ale musím se vám přiznat, trošku mě to zneklidnilo. Byla ještě tma a tohle není zrovna nejbezpečnější město, rozumíte.“

Lžeš. Někoho jsi potkal. Někoho, koho jsi dobře znal.

Conner na svědka vrhl zkoumavý pohled, pod kterým se Riscort začal nejistě ošívát a brzy uhnul pohledem.

A mám tě, ty parchante.

„Trochu jsem zrychlil, chtěl jsem mít ten hnusnej úsek co nejdřív za sebou. Člověk má v tý ulici pocit, jako že ho ty vysoký baráky rozmáčknu mezi sebou. Zabočil jsem doprava, kde se silnice rozděluje a jedna z odboček vede do parku. No, jenže jakmile jsem zabočil, uviděl jsem tu zkurvenou lavičku a na ní ty tři zkurvený mrtvoly. Teda nejdřív jsem nevěděl, že jsou to mrtvoly, rozumíte, i když mi bylo divný, že by někdo vysedával venku, když byla taková zima. A k tomu ten podělanej sněh, prostě mi to bylo divný. V tu chvíli mi nějak nedošlo, že sedí na lavičce *uprostřed* silnice. To víte, měl jsem za sebou už dost kilometrů a moc mi to nemyslelo. Tak jsem k nim doběhl, že jim jako řeknu, ať jdou někam do tepla, že

tady za chvíli zmrznou. Ale to jsem do hajzlu nevěděl, že oni už zmrzlý jsou. Viděli jste ty jejich obličej? Něco tak kurevsky děsivýho jsem v životě neviděl. Byly tam i děti, víte? Mal, zmrzlý děti. Udělalo se mi zle, že jsem se málem pozvracel.“

Conner si maličko pobaveně vzpomněl, jak s Frankem několik metrů od těl našel zmrzlé zvratky.

„Všichni ti chudáci vypadali hrozně chudě. Nebyli skoro oblečený, ani mě nepřekvapuje, že umrzli. Ten chlap měl jen košili a venku bylo minimálně pět pod nulou! Nemohli to přežít, rozumíte.“

„My si myslíme, že šlo o vraždu,“ přerušil výpověď Sam. Na Connera nováček působil naivně a neschopně a ačkoliv možná naivní a neschopný byl, líbil se mu. Viděl v něm sám sebe, když u policie začínal.

Riscort sebou ke Connerovu uspokojení překvapeně trhl, čímž potvrdil jeho zatím neprokázanou domněnku.

„Vražda?“ rozkoktal se a vyděšeně těkal pohledem mezi třemi detektivy. „Ale to je přeci hloupost, proč by to někdo dělal. Ti chudáci přeci umrzli, viděl jste snad, jak byli oblečení.“

„Viděli. A přesto je nade vši pochybnost, že jde o trojnásobnou vraždu. A to hned z několika důvodů. Zaprvé, proč by někdo tak chatrně oblečený seděl venku na mrazu, zvláště potom uprostřed silnice? I v případě, že byli skutečně tak chudí, že neměli na pořádné oblečení a domov, v Miltbury je nespočet míst, na kterých by bývali přežili. Za druhé, pokud tedy skutečně byli takto chudí, z jakého důvodu měl nejmladší chlapec v kapse bundy úplně nový, velmi drahý mobil? A za třetí je tu ta hudba. Předpokládám, že o tom jste ještě neslyšel, nicméně média se brzy postarají o to, aby se to dozvěděl každý občan města, takže nezpůsobí žádnou škodu, když se to dozvíte už teď.“

Conner opět zmlkl a svůj pohled obrátil ke Gruntovi, který se stále tvářil rozzlobeně.

„Housle,“ ujal se opět slova. „Na místě činu začala hrát hudba a to právě z onoho telefonu nalezeného u jedné z obětí.“

„Ale... ale proč by to někdo dělal? Proč by kurva zabíjel tři bezdřáky, vždyť to je nesmysl!“

„Někdy je těžké porozumět motivu vraha,“ vmísil se do hovoru znovu Conner. „Jsou i takoví lidé, kteří vraždí čistě pro zábavu, ale to si v tomto případě nemyslím. Podle mě nám chtěl vrah něco sdělit a jako prostředek mu měla posloužit právě scéna v Cornwallské. Možná byste nám pomoci tomu člověku porozumět. Je třeba si uvědomit, že myšlení každého jednotlivce je naprosto odlišné, tak třeba...“

„Děkuji, Davide,“ neudržel se Grunt a skočil Connerovi do řeči. „Za tuto výchovnou vložku, vaši vnuci vašemu tlachání jistě rádi naslouchají, nicméně my bychom se měli držet tématu.“

Conner Grunta zpražil pohledem. Potom se velmi pomalu a ošklivě usmál, dávaje tak jasně najevo své mínění o mladém detektivovi. Ten pod pohledem jeho očí rychle sklopil zrak a začal předstírat, že si upravuje kravatu a na rozhovor jako by úplně zapomněl.

„Říkal jste, že jste nikoho nepotkal,“ převzal slovo Sam, jehož vystupování nabylo zvláštního sebevědomí. „Tak jak je možné, že telefonát o nález místa činu jsme obdrželi čtyři minuty předtím, než jste vy sám těla nahlásil? Z vaší předchozí výpovědi vyplývá, že než jste zavolal policii, strávil jste několik minut v šoku, aniž byste cokoliv podnikal.“

On ho snad taky prokoukl.

„Asi byl ten člověk stejně rozrušený jako já a utekl někam pryč. Jak já to mám sakra vědět, říkám vám, že jsem nikoho nepotkal.“

„Miku... mohu vám tak říkat?“ odtušil nezaujatě Sam.

Riscort přikývl.

„Tak tedy Miku, uvědomte si laskavě svou situaci. Našli jsme tři těla uprostřed zasněžené silnice během vánice. Jediné stopy na místě činu patřily vám. Vy tvrdíte, že jste byl běhat, v mínus pěti stupních a sněhové bouři tak silné, že ve městě částečně ochromila dopravu.“

„Do prdele, ale já jsem vážně byl běhat! Díky čemu myslíte, že vypadám takhle? Žádný zkurvený diety ani geny v tom nejsou, je to všechno o dřině. Proto chodím běhat i v tý vaší podělaný bouřce!“

„Dobrá,“ pokračoval Sam nevzrušeně, jako by si výbuchu svědka ani v nejmenším nevšiml. „Věřím, že jste byl skutečně běhat. Ale nevěřím, že jste při tom nikoho nepotkal.“

„Sakra, jste snad úplně debilní?“ Riscort téměř křičel. „Kolikrát vám mám říkat, že tam nikdo nebyl?“

„Miku, jste naše jediná stopa. Pokud jí odmítáte být, můžete se snadno stát naším podezřelým číslo jedna. I ten jste zatím jediný.“

Riscort začal nezadržitelně křičet.

„Vždyť já jsem vás k těm mrtvolám zavolal, proč bych to asi...“

„Uklidněte se, Miku, a přemýšlejte. Jste jediný, kdo má s tou vraždou něco společného. Vaše tvrzení, že jste byl běhat, je velmi nepravděpodobné, a vaše výpověď je plná děr. Jakýkoliv schopnější právník ji u soudu snadno znehodnotí. Jako by toho nebylo málo, kamenná lavička dotažená doprostřed silnice je velmi těžká, manipulovat s ní dokáže jen někdo velmi fyzicky zdatný, řekněme někdo, kdo i navzdory špatnému počasí chodí ven běhat. Ušetřete si starosti, Miku, a řekněte nám, co se opravdu stalo. Buďte tak laskav.“

Riscort na Sama nevěřičně hleděl. Zvedl se ze židle, potom na ní znovu klesl a neustále civěl na nového detektiva.

„Když já nevím, nevím, kdo to byl.“

„Buďte upřímný, Miku, prosím.“

„Nesmíte mu říct, že jsem vás za ním poslal já, to by byl konec, já nemůžu... nemůžu to udělat.“

Conner, Grunt i Riscort Sama nemohli spustit z očí. Conner se divil jeho klidnému a sebejistému projevu, který byl tak přesvědčivý, že svědka donutil mluvit. A přitom to byl stejný člověk, který před několika málo hodinami omdlel při pohledu na mrtvá těla.

Sam mlčel a čekal. Věděl, že Riscort bude pokračovat.

„Víte ono... ono je to hrozně složité.“

„Zkuste nám to vysvětlit, času máme dost.“

„No... tak dobře,“ povolil Riscort. Jeho hlas ztratil na jemnosti a naráz zněl pisklavě a vystrašeně.

„Na internetu je taková stránka, online seznamka. Už je to nějakou dobu, co jsem se rozešel s přítelkyní, a tak jsem se rozhodl, že si tam založím účet. Byl jsem na několika schůzkách, ale nenašel jsem žádnou, co by mi vyhovovala. Začal jsem to vzdávat, jenže pak mi napsala tahle Mia, naprosto bombová bloncka s obrovským kozama. Chtěla se sejít a já pochopitelně nebyl proti, určitě mi rozumíte.“

Domluvili jsme se na procházku podél nábřeží, sejít jsme se měli v sedm večer. To bylo přesně před tejdnem. Přišel jsem asi o deset minut dřív, a tak jsem si koupil kávu, abych venku nezmrznul. Čekal jsem půl hodiny, ale nikdo nepřicházel. Ruch podél řeky pomalu utichal a všichni život se soustředil dovnitř kaváren a restaurací, kterých tam je spousta.

Mimo mě byl venku jenom jeden chlap, oblečený do dlouhého kabátu, a nějaký rozesmátej pár. V duchu jsem se sám sebe pořád ptal, jestli mi ta ženská za to mrznutí stojí, ale něco mě nutilo

vydržet. A tak jsem čekal dál. Bylo už skoro osm, když i ty dva zamilovaný odešli a zůstal jsem jen já a ten chlap. Chtěl jsem už taky jít domů, tak jsem si řekl, že počkám přesně do osmi a pak se na to vykašlu.

Do osmi nikdo nepřišel, tak jsem pomalu vyšel směrem domů. Byl jsem totálně promrzlej, nohy od sněhu promočený, vlasy mokré, zkrátka hrůza. Všiml jsem si, že ten chlap jde za mnou, a tak jsem trochu zrychlil krok. I on začal zrychlovat a za chvíli jsme oba běželi. V tom rozrušení jsem se úplně ztratil a doběhl do slepý uličky, ve který mě dohnal.

Přišel ke mně a začal se vyptávat, proč před ním utíkám a na koho čekám. Měřil nejmíň metr devadesát, dost mě ten parchant děsil. Řekl jsem mu, že čekám na rande. Vysmál se mi a ukázal mi na telefonu svůj profil na tý seznamce. To on byl Mia, respektive se za ní vydával, rozumíte

Říkal mi, jak hezkej jsem kluk a že by byla škoda mě tam nechat samotného, když jsem očekával společnost. Dostal jsem strach, vážně velkej strach. Báł jsem se, co se mnou takovej obr nadělá... chci říct, co mi udělá.“

Riscort trochu zbledl a pod jeho sportovním trikem s dlouhým rukávem začaly tmavnout skvrny od potu. Conner nepochyboval, že teď už jim říká holou pravdu.

„Řekl mi, že se o tom nikdo nedozví a poděkoval mi, že jsem mu tak usnadnil práci a sám zaběhl do nejzapadlejší uličky ve městě. Nejdřív mi začal vyhrožovat, že jestli budu někde mluvit, najde si moje příbuzný a bude mi je po kouskách posílat. Říkal, že se pro mě vrátí a to že už bude zlej. Během toho mi před očima neustále mával nožem. Báł jsem se, hrozně jsem se báł. Chtěl po mně, abych mu sundal kalhoty, a tak jsem ho poslechl.“

„To stačí,“ zarazil ho Grunt zdviženou dlaní. „Detaily nám říkat nemusíte, dovedeme si je sami představit až příliš živě.“

„Ne, to ne... není to, jak si myslíte. Sundal jsem mu kalhoty a pak jsem uviděl příležitost. Schoval totiž nůž do kapsy kabátu, abyste rozuměli. Vší silou jsem ho nakopl mezi nohy a utíkal jako šílený. Neohlížel jsem se, nevnímal jsem únavu, prostě jsem se snažil dostat co nejdál od toho podělanýho úchyla. Musel jsem běžet několik kilometrů, protože jsem se najednou ocitl úplně na druhé straně města. Konečně jsem se ohlídl a naštěstí jsem ho nikde neviděl.“

Zalezl jsem do první hospody, na kterou jsem narazil a ztřískal se ve snaze zapomenout. Ráno jsem se probudil doma, netuším, jak jsem se tam dostal, po příchodu do hospody mám okno. Předchozí události mi bohužel v hlavě zůstaly. Nejdřív jsem chtěl jít na policii, ale ten chlap nezněl, jako že žertuje, když mluvil o mých blízkých. A tak jsem se rozhodl nic nedělat. Koneckonců nic mi vlastně neudělal.“

Až na to, že se tě pokusil znásilnit, vyhrožoval tobě i tvou rodině a ohrožoval tě nožem.

„Dva týdny jsem na něj naštěstí nenarazil, ale i tak jsem se pořád dobře rozhlížel a hlídal si, abych nikde nebyl sám. Účet na seznamce jsem si samozřejmě smazal, naštěstí jsem tam kromě fotek a křestního jména nedal žádný osobní informace. Jenže dneska ráno jsem ho viděl znovu.“

Bingo.

„Zrovna jsem vbíhal do Cornwallský, když on vylítl úplně uráceněj naproti mně. Snažil jsem se zakrýt si tvář, ale zdálo se, že ho vůbec nezajímám. Vypadal hrozně vyděšeně, jako by měl v patách smrt. Proběhl jsem kolem něj a radši se dal do sprintu, kdyby mě náhodou následoval. Chtěl jsem proběhnout ulicí co

nejdřív a být zase na hlavní. No a v tu chvíli jsem našel ty těla, udělalo se mi zle a pozvracel jsem se. Myslím, že jsem i na chvíli ztratil vědomí. Hned potom jsem vám zavolał.“

„Takže myslíte, že tenhle muž byl ten, kdo nám vraždy ohlásil několik minut před vámi? Někdo volal z telefonní budky několik bloků od místa činu.“

„Jo, asi by to mohl být on. To by vysvětlovalo, proč tak utíkal, jestli běžel k telefonu.“

„Děkuji, Miku. Velmi jste nám pomohl. Mohl byste nám ještě co nejpřesněji popsat toho muže?“

„Vysokej aspoň sto devadesát centů, hrozně mohutnej. Měl takovou černou čepici, která mu zakrývala hlavu, ale myslím, že byl plešatej. Na tvářích měl jizvy po neštovicích a vypadal dost děsivě. Bylo mu tak kolem čtyřiceti. Jo a měl na sobě ten dlouhej černej kabát, o kterém jsem vám říkal.“

„Díky, vaše pomoc by mohla klíčová.“ Sam vstal a natáhl k Riscortovi ruku. „Můžete odejít kdykoliv budete chtít, někdo od nás vás hodí domů.“

Po cestě do kanceláře se Grunt ani nesnažil zakrýt nevrlost způsobenou výsledkem výslechu. Conner znal lidi, jako byl on, takové, co chtějí vždycky všechno vyřešit sami, vždycky být ve všem nejlepší, jednoduše být neustále středem pozornosti. Věděl, že se nováčkovi bude chtít pomstít.

I v tomto ohledu se mu Sam podobal. Vzpomínal, když on jako čerstvě přijatý detektiv během několika dnů označil vraha staré ženy, po kterém policie pátrala několik týdnů. Všichni se mu vysmáli, v čele s obtloustlým Garrym, který se po něm obzvláště vozil. Když se potom ukázalo, že měl Conner přeci jen pravdu, Garry mu během několika dalších měsíců dělal ze života peklo, než byl převelen a jeho místo zaujal Rogers.

Zvuk otevíraných výtahových dveří Connera vytrhl ze zamyšlení. V kancelářích už bylo skoro prázdkno, většina vyšetřovatelů se už vydala domů.

Conner se podíval na hodinky. Bylo několik minut po půl čtvrté.

Kurva!

Rychle se rozloučil s oběma kolegy, do otevřených dveří Rogersovi kanceláře zavolal, že přijde zítra v devět a během několika minut už seděl v autě a řtil se po Halle Road do jedné z velkých vil, jež byly pro Willsternskou čtvrť typické.

Když Sam opouštěl hlavní sídlo Miltburské policie, venku už zase sněžilo. Ještě stále byl otřesený výjevem, který se mu dříve toho dne naskytl, přesto však měl dobrou náladu. Znovu si vybavil užaslý obličej Davida Connera, když z jediného svědka dostal informaci, kterou policii zatajil.

Sam vůbec netušil, kde se v něm vzal ledový klid, se kterým Mika Riscorta přiměl ke spolupráci. V tu chvíli si vůbec nepřipadal jako čtyřiaadvacetiletý Sam Stenfel, ale jako otec kárající neposlušného syna.

Díky němu teď měla policie velkou stopu: muže utíkajícího z místa činu, muže s násilnickou minulostí. Dokonce i v případě, že nemá s trojnásobnou vraždou nic společného, během svého prvního dne na oddělení vražd obstaral popis zločince.

Nastoupil do autobusu a o patnáct minut později už schoulený před sněhem stoupal po schodech do svého bytu. Když vystupoval z výtahu u svých vstupních dveří, klíče už měl připravené v ruce. Chvilí zápolil s druhým zámekem, než se ozvalo tiché klapnutí a dveře se otevřely.

Sam rozsvítil a chvilku čekal, než úsporné žárovky vytvoří dostatek světla. Zul se, nepohodlný oblek vyměnil za tepláky a tričko s dlouhým rukávem, které dostal k minulým narozeninám od své matky.

Na malé televizní obrazovce sledoval reklamy, zatímco večerel instantní čínské nudle. Čekal půl hodiny, ale o vraždě v Cornwallské ulici nepadla ani zmínka. Zprávy už prošvihl. Zklamaně starý televizor vypnul a šel se osprchovat.

Hlavou mu neustále vířily vzpomínky na tři mrtvoly, zdánlivě pokojně sedící na zasněžené lavičce. Kdykoliv zavřel oči, znovu se začal ztrácet v pohledu malých chlapců, rozhodl se proto raději nepoužít šampon.

Byt mu najednou připadal děsivý, plný stínů a potenciálních hrozeb číhajících v každém tmavém koutě. Přestože ho únavou bolelo celé tělo, trvalo mu alespoň hodinu, než usnul. I ve snech se však neustále vracel na místo činu a znovu a znovu nečinně pozoroval, jak lidé na zasněžené lavičce postupně ochabují, jejich hlavy klesají a nakonec se úplně přestanou hýbat.

Když mu v sedm ráno zazvonil budík, necítil se vůbec odpočatě.

3.

„Média nám půjdou po krku,“ začal setkání vyšetřovacího týmu Frank Rogers. „Četli jste včerejší noviny? Vraha pojmenovali Jack Zamrazovač, bastardi. Pochopitelně obviňují policii, že jsme dopustili, aby někdo zabil tři lidi a ještě mrtvolu naaranžoval v centru města. Bude to těžkej boj. Na pitvu sice ještě stále čekáme, termín je stanoven na čtvrtou hodinu, ale i tak se nám podařilo zjistit totožnosti mrtvol.“

V místnosti bylo o polovinu méně lidí, než posledně. Všichni forenzní technici už dokončili svou práci na případu a jeho vyřešení odteď spočívalo na bedrech vyšetřovatelů.

„Překvapivě spolu nemají vůbec nic společného. Nejsou příbuzní, známí, nebydlí poblíž sebe ani nejsou ze stejné společenské vrstvy. Nejstarší muž se jmenuje Richmond Burroughs, je dost možné že jste o něm už slyšeli.“

Burroughs je, nebo tedy lépe řečeno byl, majoritním vlastníkem akciové společnosti BRT, která má na starost veškerou kanalizaci nejen v Miltbury. Pan Burroughs byl takřka miliardář, žil na kraji města ve velké moderní vile, kterých měl nespočet po celém světě.“

O Richmondovi Burroughsovi už Sam samozřejmě slyšel. Jeho jméno bylo často spojováno s řadou kauz týkajících se okrádání státního rozpočtu v neprůhledných zakázkách na zavedení kanalizace a rozvodu pitné vody po satelitních oblastech větších měst. Sám Burroughs se obviněním vždycky bránil a tvrdil, že jsou falešná.

Když si Sam vzpomněl na mrtvolný výraz zmrzlého, ani v nejmenším mu nepřipomínal sebevědomě vystupujícího multimilionáře s prohnanými očima.

„Co se týče těch kluků, ti z tak zámožných rodin nejsou. Mladší z nich je synem bankéře, ne zrovna úspěšného. Jeho matka zemřela vloni na podzim a do té doby pracovala jako pokladní v supermarketu. Jmenuje se Thomas Dalle a za necelý měsíc by mu bylo osm let.“

Osm let!

„Poslední oběť je Jack Wraith. Ačkoliv vypadá sotva na dvanáct let, letos v létě by mu bylo šestnáct. Je to sirotek a zřejmě žije na ulici, takže jeho zmizení nikdo nezaregistroval. U nás už však má několik záznamů, především za drobné krádeže, vandalismus a jízdu načerno.“

Sam se rozhlédl po místnosti. Ulevilo se mu, že není jediný, koho nové informace sebraly. I ostatní se tvářili zaraženě, někteří dokonce znechuceně.

„Náš primární úkol je zjistit, proč někdo zabil obyčejného školáka, bezdomovce a ředitele miliardové společnosti. Ti tři nemají zdánlivě vůbec nic společného, ale nestává se, že by vrah zabíjel náhodně. Něco je musí spojovat a my na to přijdeme. U Burroughse existuje spousta motivů, ale proč ti dva kluci?“

„Proč by byl někdo tak bohatý, jako Burroughs tak špatně oblečený?“ zeptal se Quent, ale byla to řečnická otázka, neboť ihned pokračoval. „Chce tím něco říct, když z boháče udělá chudáka. Není třeba možné, že by Burroughsova činnost způsobila špatnou finanční situaci rodin obou chlapců? Jeho machinace připravily o práci celou řadu lidí, mohla by to být symbolická msta. Člověk, který může za chudobu těch dvou chlapců, prozře, a potom se sám obětuje, aby je zachránil před mrazem, kterému jsou všichni tři

vystaveni. Díky tomu, že se dostane do kontaktu se svými, dejme tomu oběťmi, pochopí jaký dopad má jeho kariéra a že tím, že obohacuje sám sebe, přispívá k chudnutí jiných. A tak raději zemře jako dobrý chudák, než aby žil jako špatný boháč. Jen takový nápad.“

Rogers mlčel. Přemýšlel.

„Zní to logicky,“ řekl nakonec. „Ale nepřipadá ti potom vražda těch dvou kluků zbytečná? Proč by měl zabíjet i oběti, když chce dostat viníka? A co měla znamenat ta hudba? Každopádně nápad je to dobrý.“

„Podle mě té hudbě přiřazujeme příliš důležitosti,“ ujal se slova Grunt. „Vždyť vlastně o nic nejde. Může to být náhoda, zapomenutý budík, zkrátka cokoliv. Nebo nás tím dokonce chce vrah zpomalit, zatímco nám budou unikat mnohem důležitější informace.“

„Uvidíme. Potřebujeme pitvu. Ještě jedna věc. Tisk mě včera málem sežral zaživa, je dost možné, že se novináři pokusí vyzpovídat i někoho z vás. Dávejte si na to pozor. A teď mi řekněte, co jste zjistili.“

Rozhostilo se ticho rušené jen bzučivým zvukem radiátorů. Sam se rozhlédl po přítomných. Conner zatím na schůzi nedorazil a vypadalo to, že druhá skupina neměla při včerejším pátrání úspěch. Nakonec se ozval Grunt.

„Riscort nejprve trval na své absurdní verzi, nakonec mi ale pověděl všechno, když jsem na něj trochu zatlačil.“

Sam nemohl uvěřit svým uším. Vždyť to všechno byla jeho zásluha! Ale bez Connera, který by dosvědčil, že Grunt u výsledku jen záštiplně seděl, nemohl nic dělat. Bylo by to slovo proti slovu a Sam moc dobře věděl, komu by ostatní snáze uvěřili. A tak seděl a dusil v sobě vztek, zatímco Grunt vyprávěl, co všechno se mu podařilo zjistit.

„Díky tomu nyní máme popis hlavního podezřelého.“

„Skvělá práce Wille, jen tak dál. Nechali jste Riscorta vytvořit profil?“

„Ne, pane, Stenfel ho pustil.“

Rogers se na Sama nenávistně zahleděl. Vzteky bez sebe jeho pohled opětoval, dokud jeho šéf neuhnul.

„Zajdi za ním Wille, a vytvořte portrét. Potřebujeme toho člověka najít. A co se týče vás Stenfele, nemáte právo nikoho propouštět bez mého vědomí.“

„Ale...“

„Žádné ale,“ přerušil ho Rogers. „Jste tu druhý den a už jste si stihl udělat ostudu, když jste omdlel a aby toho nebylo málo, ještě bez příkazu propustil našeho jediného svědka. Radím vám, držte se vzadu.“

„Ano, pane,“ rezignoval Sam a modlil se, aby se Conner co nejdříve vrátil.

„Dobře, to máme vyřešené. Jak jste dopadli vy, Kate?“

Kate Ramarsová, asi třicetiletá brunetka se sportovní postavou, byla v místnosti jedinou ženou. Rovné vlasy jí v kaskádách spadaly na úzká ramena, pod kterými se schovávala překvapivá síla. Byla zvláště pohledná, a když promluvila, všichni ostatní zmlkli a naslouchali jejímu příjemnému hlasu.

„Nikdo nic neviděl, nikdo nic neví. Málokdo byl vůbec ochotný s námi mluvit a ti co byli, nám toho stejně příliš neřekli. Vyslychali jsme je s Albertem celé odpoledne a víme jen, že v deset hodin večer byla ulice ještě normálně průjezdná. Také jsme zjistili, že lavička nebyla přesunutá z parku níže, jak jsme se původně domnívali. Vrah si ji přivezl s sebou.“

„To není možné,“ namítl Rogers. „Někdo musel něco vidět, nebo slyšet. Vraťte se tam jako civilisté a vymyslete si nějakou historku.“

Lidi hrozně rádi opravují druhé, připadají si pak lepší a důležitější. Říkejte jim třeba, že jste slyšeli, že těla o půlnoci přivezla bílá dodávka a tak dále, znáte to. S trochou štěstí se někdo prořekne a my ho potom budeme moci zadržet pro podezření z vraždy. Potom nám řekne všechno.“

„Ještě je tu něco. Všimli jsme si, že u vjezdu do Cornwallské je bezpečnostní kamera. Nevypadá sice funkčně, ale za pokus to stojí, ne?“

„Jak to, že mě o tom nikdo neinformoval? Až tam budete, získejte i záznam z té kamery. A klidně se můžete podívat i po dalších kamerách v okolí.“

„Ano, pane,“ řekla Ramarsová a vstala. S Quentem potom poradu opustili.

„Všechno je jasné? Tak se dejme do práce. Zítra se tu sejdem zase v devět. Rozchod.“

Sam se nejistě rozhlédl po ostatních, kteří se cílevědomě pustili do plnění svých úkolů.

„Pane Rogersi, já ještě nemám žádnou práci.“

„Já vím, Stenfele, ráno mi volal David, že si vás dnes vezme na starosti on. Prý vám chce něco ukázat.“

„Mně? Jste si jistý, pane?“

„Jasně, že jsem si jistý, je tu snad nějaký jinej podělanej Stenfel? Souvisí to s případem, tak si zas tak moc nefanděte. David by měl dorazit během hodiny, zatím si můžete třeba projít hlášení. Rozchod.“

Dokud byl Rogers v místnosti, Sam se snažil skrývat své vzrušení za nezaujatým výrazem profesionála, který však okamžitě povolil, jakmile osaměl.

Zatímco se jeho šéf vztekal ve vedlejší místnosti, Sam přešel ke stolu pod nástěnkou s pracovními směnami, na kterém ležela halda papírů. Hlášení z místa činu zřejmě podal každý kromě něj.

Zběžně prohlédl jména autorů, Connera však nikde nenašel.

Aspoň nejsem sám.

Namátkou vzal jeden se spisů a otevřel. Neoriginálním, formálním stylem byly věcně popsány veškeré podrobnosti, které se na první pohled daly odhadnout. K Samově nelibosti se autor zmínil i o jeho omdlení, které ospravedlnil frází „místo činu bylo skutečně jen pro silné povahy“.

Nezajímavý text odložil a začel se do jiného. Autorkou mnohem subjektivněji pojatého hlášení byla Kate Ramarsová.

Pro ni byl motiv zřejmý, jednalo se o zprávu veřejnosti. Vrah chtěl zabít pouze zkorumpovaného Burroughse, aby dal ostatním lekci. Avšak ze strachu, že by tato vražda nebyla dostatečně mediálně propírána, byl donucen zabít další dva lidi. Aby oslovil co nejširší publikum, zvolil si za oběti děti.

Proto se také zbýlé oběti svou finanční situací nemohly porovnávat s Burroughsem, pravděpodobně je vrah našel potloukávat někde po ulicích. Byla to touha po pozornosti, kvůli které se namáhal aranžovat celou scénu, a byla také důvodem, proč si vybral zrovna Cornwallskou ulici.

Samovi přišla zpráva příliš konkrétní, nezabývala se fakty ani záhadami, nepokládala si žádné otázky ale místo toho se mermomocí snažila zasadit skutečnost do vlastní představy.

Odložil ji a sáhl po jiné, se jménem William Grunt na titulní straně.

Jeho práce byla silně poznamenána ješitností, se kterou byla vytvářena, Sam nepochyboval o tom, že nejpoužívanějším Gruntovým slovem je zájmeno *já*. Mimo zdůrazňování neschopnosti

ostatních a opěvování vlastních postřehů a teorií, které „nejlépe odhadují realitu“ a „nejsou v rozporu s žádnými zjištěnými fakty“, se však Sam nedozvěděl nic, co by už nevěděl.

Zběžně prolistoval několik dalších hlášení, ale všechno obsahovalo podobné myšlenky. Zdálo se, že je Sam jediným, kdo si všiml dvou chlapců a důkladně nachystané scény. Každý vyšetřovatel se zajímal jen o Burroughse, jako by byl jedinou obětí. Předpokládaly, že někdo vraždil pro peníze, ze msty nebo zkrátka převzal do vlastních rukou zákon, který byl na notorického podvodníka krátký.

Sam papíry odložil a přešel k opačné zdi, kterou téměř celou pokrývala obrovská nástěnka s fotografiemi a úryvky hlášení související s případem. Z nespočtu detektivních filmů, které Sama dovedly k policejní kariéře, věděl, jak se zachovat. Postavil se před téměř prázdnou tabuli a významně na ni hleděl, zatímco čekal na Connera, ačkoliv se mu myšlenky toulaly úplně jinde.

4.

Tak jako vždycky po terapii se ani tentokrát Connerovy sny neobešly bez hrůzných výjevů minulosti, jež ho pronásledovaly už několik let.

Probudil se celý zalitý potem v malém, skromně zařízeném domku na kraji města, který si koupil za peníze z prodeje svého předchozího bytu. Podíval se na hodiny a s úlevou zjistil, že má ještě hodinu na uklidnění, než bude muset do práce.

Vstal, osprchoval se ledovou vodou, která podle jeho zkušeností nejlépe zaháněla noční můry, a s ručníkem omotaným kolem těla přešel do kuchyně.

Když uviděl obsah své lednice, neradostně si uvědomil nutnost nákupu, který tak dlouho odkládal. Ze zbývajících pěti vajec a několika posledních plátků šunky, která už začínala smrdět, si uvařil snídani, kterou do sebe bez sebemenší chuti k jídlu nasoukal.

Umyl po sobě nádobí, a protože měl stále dost času, přešel do největší místnosti domu, ve které kromě starého klavíru a židle bez opěrátko v rohu pokoje nebylo nic.

Hrával vždycky, když mu mysl otravovaly vzpomínky, na které toužil zapomenout. Ve chvílích, kdy roztančil prsty po klávkách, se jeho mozek nedokázal zároveň soustředit na hudbu a přízraky minulosti. Byl to pro něj jediný spolehlivý způsob, jak si vyčistit hlavu. A to teď bylo přesně to, co potřeboval.

Když cítil, že už má nad sebou zase plnou kontrolu, oblékl se do těžkého zimního kabátu a vyšel před dům. Modlil se přitom, aby se

mu v mrazu podařilo nastartovat auto a stihl se tak dostat na poradu včas.

Už otevřít dveře bylo kvůli námraze pracné, při pokusu nastartovat motor jen několikrát zachrčel a záhy zase umkl.

„Zatracená práce,“ ulevil si nahlas.

Po pěti minutách neúspěšných pokusů snahu vzdal a z auta vylezl. Nejdřív si zavolal taxi. Ze zkušenosti věděl, že se k jeho domu nejbližší vůz dostane nejdřív za patnáct minut, během kterých bude taxametr samozřejmě zapnutý.

Následoval pětiminutový telefonát s Frankem Rogersem plný nadávek a patnáct minut čekání, než v ulici zastavil žlutý taxík se zamračeným řidičem, který Connera mlčky odvezl.

Když taxikáři odevzdával nepřiměřeně vysokou částku peněz, řidičův výraz se trochu vyjasnil. S přáním hezkého dne potom odjel a zanechal Connera před otočnými dveřmi, které se co chvíli zastavovaly kvůli obrovskému množství lidí přicházejících dovnitř.

Conner se procpal kolem recepcy až ke schodišti. V panujícím chaosu ani nepozdravil Ramarse, neambiciózního muže, který netoužil po žádném kariérním růstu, čímž se výrazně lišil od své dcery. Vždycky ho měl rád a často se s ním dával do řeči. Před výtahem byla jako obvykle fronta a on měl už tak dost velké zpoždění na to, aby ještě čekal na výtah.

Když o několik únavných minut později vešel do zasedací místnosti v patře oddělení vražd, ve které se obvykle pořádaly veškeré porady a schůzky, spatřil Sama upřeně hledět na tabuli s vodítky. Soustředěný výraz na mladické tváři svědčil o hlubokém zamyšlení. Conner uznale pokýval hlavou, mladý detektiv na něj udělal dojem.

Sundal si kabát a pověsil ho na dřevěný věšák vedle brašny na notebook.

„Přišel jste na něco?“ zvolal, aby na sebe upoutal pozornost.

Sam se pomalu otočil s očima stále přilepenýma k těm několika málo faktům, jež znali.

„Jen jsem přemýšlel. Prý tu na vás mám počkat.“

„Ano, ano, pojedeme vyslechnout otce toho mladšího kluka, Thomase Dallea.“

„Toho s mobilem v kapse?“

„Správně. Ostatní jsou pohlčení Burroughsem. Když zemřou dva žebráci a jeden boháč, je jasné, kdo přitáhne jejich pozornost. Blízké těch chlapců by samozřejmě také vyslechli, ale pravděpodobně jen z povinnosti, aby do protokolu mohli zapsat, že nic neopomenuli. Jenže i oni nám mohou výrazně pomoci při dopadení vraha.“

„Četl jsem hlášení, skoro všichni si myslí, že Burroughs byl skutečný cílem. Ti kluci jsou prý jen snaha o svedení vyšetřovatelů z cesty.“

„Jenže každý vyšetřovatel je tak chytrý, že se z cesty svést nenechá, a tak se zaměří na nejvýraznější osobnost. Někdy mě až udivuje, jak jsou někteří lidé prostí.“

„Myslíte, že by to mohlo být tak, že vrahovým cílem byly ty dvě děti a Burroughse zabil, abychom si my mysleli, že nás chce svést ze stopy? A my jsme se zachovali přesně naopak, když jsme se domnívali, že jsme jeho záměr odhalili a tím pádem se soustředili na vraždu bohatého podnikatele, zatímco důležitější byli ti kluci?“

„Myslím si spoustu věcí, především že je brzy dělat závěry. Ale jedno vám řeknu: ten *člověk* dobře ví, jak lidé přemýšlí. Nepochybně je o krok před námi.“

„Takže souhlasíte, že Burroughs je ve skutečnosti ten, kdo má svést vyšetřování ze stopy!“ vyhrkl Sam štěstím bez sebe, že legendární detektiv souhlasí s jeho teorií.

„To jsem neřekl. Ale abych vám odpověděl, myslím si, že je to rozhodně pravděpodobnější, než že vrahovi šlo pouze o zabití Burroughse. Někdo, kdo si vraždu takhle naplánuje a připraví, musí být dost inteligentní, aby věděl, jakým směrem se policie vydá. Nevěřím, že by přišel s tak průhledným trikem.“

„Jak si tedy myslíte, že to je?“

„Jak jsem říkal, zatím je brzy na vytváření názorů.“

Sama jeho vyhýbavé odpovědi rozčilovaly, protože věděl, že má Conner v záloze nespočet možných verzí a že jedna z nich mu určitě připadá lepší, než všechny ostatní.

„Musíte si přeci něco myslet, jinak byste dnes nechtěl jet za Thomasovým otcem.“

„Tak dobře. Tahle vražda je něco unikátního. Ve většině případů, dalo by se říct, že téměř ve všech, jsou klíčové oběti. Tím chci říct, že vrah nikdy nezabíjí náhodně, může to být msta, vypočítavost, vztek. Dokonce i v případě, že oběť předem nezná, není jeho výběr náhodný.“

Conner se na okamžik odmlčel a pohledem sklouzl k velké nástěnce.

„Vražda v Cornwallské však podle mého prozatímního názoru tento vzorec nesplňuje. Myslím si, že nejde o to, kdo na té lavičce seděl, ale o scénu, která tím vznikla. Je dost možné, že vrah ani jednu z obětí neznal a čistě náhodou si je někde vyhlédl, protože splňovali jeho představu obrazu, který se mu zrodil v hlavě. Chtěl tím světu něco ukázat, ne se zbavit někoho, koho neměl rád.“

Sam si vzpomněl na tři němé diváky vyhlízející ze svého místa na kamenné lavičce do zasněženého parku a mimoděk se otřásl. Skutečně mu to připomínalo obraz.

„Včera jste říkal, že vrah udeří znovu. Proč si to myslíte?“

Conner vypadal upřímně překvapeně.

„To že jsem říkal? Zvláštní, ani si na to nevzpomínám. Asi jsem jen přemýšlel nahlas.“

Sam se ovládl a nic na to neřekl.

„No, uvidíme, jestli je to pravda,“ reagoval na jeho mlčení Conner. „Doufejme, že jsem se mylil. Jste tu autem?“

„Ne, přijel jsem autobusem.“

„Zatraceně, tak to abychom vyrazili.“

Po cestě z kanceláře spolu téměř nepromluvili, teprve když došli na autobusovou zastávku, Sam mlčení prolomil.

„Včera v Cornwallské jste říkal, že máte tři nápady, jak mohl vrah zařídit, aby se spustila ta hudba.“

„Ano, to jsem říkal, ale všechny jsem nakonec zavrhl. Napadly mě další tři, ale jedna z nich jako jediná vypadá logicky.“

„Prozvánění mobilu nebo budík?“ zeptal se Sam.

Conner mlčel a vyhlížel autobus, který se k nim pomalu vlekl. Přestože se už únor chýlil ke konci, venku bylo vyloženě zimní počasí. Sněhové vločky se v těžkých chomáčích snášely na namrzlou silnici, kde je projíždějící auta během okamžiku přeměnila na mokrou břečku.

„Zamyslete se nad tím,“ řekl teprve, když se posadili. „Mám dojem, že jsme se o tom už dokonce bavili, ne?“

„Vlastně ano, říkal jste, že budík by zvonil znovu, a kdyby někdo volal, objevila by se zpráva o nepřijetí hovoru.“

„Tak to vidíte,“ přikývl Conner. „Takže tyhle dvě možnosti musíme zavrhnout. A co nám potom zbyde?“

„To... to nevím, nic mě nenapadá,“ přiznal neochotně Sam.

„Přemýšlejte. Máte smartphone?“

„Ano, samozřejmě.“

„Výborně. Předpokládám, že na něm také posloucháte hudbu, že?“

„No jo, skoro každý den.“

„Tak vidíte. Zkuste mi teď říct, jak to tedy vrah udělal, že se hudba spustila na chvíli a potom zase umlkla, aniž by na obrazovce telefonu zůstala nějaká stopa.“

Sam usilovně přemýšlel, ale ať se snažil sebevíc, nic ho nenapadlo. Hořce to Connerovi oznámil, ten se však jen usmál a řekl:

„To nevadí. Mě to také trvalo několik hodin, ale jsem přesvědčen, že znám odpověď. Zkuste nad tím přemýšlet, třeba na to přijdete. A i kdyby ne, nikdy není na škodu potrénovat mozek. Berte to jako takový svůj domácí úkol.“

Sam vděčně souhlasil s příležitostí ukázat se v nejlepším světle a neustále se snažil najít řešení zdánlivě neřešitelného problému. Jeli mlčky asi dvacet minut, než si Sam uvědomil, že Conner mluvil ještě o dalších dvou způsobech.

„Samozřejmě,“ usmál se Conner, když se ho na to zeptal. „Na ty byste také brzy přišel. Kdyby byl vrah trochu zběhlejší v technologiích, docela jednoduše mohl mobil ovládat na dálku. V tom případě mohl pustit cokoli a kdykoli, přitom by mohl být klidně ve svém domě na kilometry daleko. Něco mi ale říká, že náš vrah nebude žádný ajťák a aby se někomu svěřoval se svými plány, to je nesmysl. Takže si myslím, že to bude poslední varianta, na kterou musíte přijít vy.“

Sam se divil, že na tak prosté řešení nepřišel. Vždyť nemohlo být nic snadnějšího, než s mobilem na dálku manipulovat! Znovu se zahloubal do svých úvah o poslední možné alternativě, když si uvědomil, že na něj Conner opět promluvil.

„Omlouvám se, co jste říkal?“

„Že příští stanici vystupujeme. Koukám, že svou hádanku berete vážně.“

„Jen jsem se zamyslel.“

„Vždyť já vás nechci urazit, naopak, je dobře, když člověk dává své práci víc, než jen pracovní dobu a náplň. Já sám byl vždycky takový.“

Sam si nebyl jistý, zda byla lítost, kterou v Connerově hlase zaslechl, skutečná, nebo jen výplod jeho fantazie. Raději tedy jeho poznámku přešel mlčením a zmáčkl tlačítko oznamující řidiči, že se někdo chystá vystoupit.

Cesta od zastávky k domu Johna Dallea byla dlouhá a nepříjemná, zvláště kvůli nepříznivému počasí. Když se promočení a utrmácení konečně dostali až před malý, řadový domek v urbanizační čtvrti města, bylo už po jedenácté hodině.

Před domem byla malá, nepříliš udržovaná zahrádka s kůlnou a zasněženou trampolínou, na které už zřejmě několik let nikdo neskákal, a tak byla ponechána napospas živlům.

Conner otevřel vrzející branku, čímž se dostal za plot příliš nízký, než aby mohl sloužit jako účinná obrana před zločiny jakéhokoliv typu. Dlážděný chodníček vedoucí ke vchodovým dveřím byl plný sněhu, dům v blízké době zřejmě nikdo neopustil ani nenavštívil.

Prošli až ke dveřím, které byly sevřeny mezi dvěma zdmi, jako kdyby je někdo vmáčkl doprostřed čtvercového domu a rozdělil ho tak na dva malé obdélníky spojené ještě menším čtvercem. Před dveřmi ležely dva páry dětských bot a rohožka.

Conner zazvonil, avšak z domu nepřicházela žádná odpověď. Sam byl vděčný za střechu, která nad nimi byla a pokračovala ještě asi o metr dál, než střecha samotného domu.

Teprve po čtvrtém zazvonění se mezi dveřmi a stěnou se zaskřípěním otevřela škvíra, kterou na ně vyhlížel nízký brýlatý

muž v županu. Prohlížel si příchozí s neskrývaným opovržením a čekal, až ohlásí, proč za ním přišli.

„Co tady chcete?“ vyštěkl, když se nedočkal žádného vysvětlení.

„Jmenuji se David Conner, tohle je můj kolega Sam Stenfel, přišli...“

„Mě nezajímá, jak se jmenujete,“ prohlásil Dalle uštěpačně a dál na ně pohlížel nepřátelsky.

„Tak dobrá,“ uvolil se Conner a pokračoval. „Jak už jsem se snažil říct, přišli jsme kvůli vraždě vašeho syna Thomase.“

„Novináři, co?“ uchechtls se Dalle. „Tak to se můžete rovnou zase vrátit, já vám nic neřeknu.“

„Nejsme novináři,“ pokračoval trpělivě Conner. Poznal za předstíranou netečností žal nad ztrátou dítěte. V klidu, beze spěchu sáhl pod kabát a vytáhl odznak, aby svá slova potvrdil. „Jsme od policie. Vyšetřujeme případ trojitě vraždy v Cornwallské ulici.“

Dalle těkal očima z odznaku na mrznoucí detektivy a zase zpátky.

„No dobře,“ řekl nakonec. „Tak pojd'te dovnitř, venku musí být hrozná zima.“

Dveře se naplno otevřely a odhalily malou, ale útulnou předsíňku s botníkem a věšáky na oblečení přibytými na zdi.

„Tady si odložte a potom pokračujte rovně, já si zatím hodím něco na sebe.“

Tmavovlasý mužík se z místnosti vytratil a nechal Sama s Connerem o samotě.

„Moc příjemný teda není,“ utrousil tiše Sam, když si byl jistý, že jeho slova vlastník domu neuslyší.

„Truchlí,“ odušil Conner. „Vciťte se do jeho role, přišel o ženu a teď i o jediné dítě. Ani v práci není bůhvíjak úspěšný. Neodsuzujte ho, nevíte, čím si zrovna prochází.“

„Neříkám, že to nemá těžké,“ bránil se Sam. „Jenom to, že není příjemný.“

Conner na to nic neřekl. Kabát si pověsil na jeden z dřevěných kolíků trčících ze zdi, boty položil na rohožku a vykročil do domu.

Další místnost byla vzhledem k velikosti předsínky obrovská. Nalevo stál před širokoúhlou televizí černý kožený gauč, na kterém mohlo pohodlně sedět přinejmenším pět lidí. Napravo se točilo schodiště stoupající k horním pokojům, pravděpodobně ložnicím, do kterých se vcházelo ze společného balkonu. Vepředu byl jídelní stůl a pět židlí s vysokými opěradly a na stole hrnek s ještě kouřící kávou.

Když postoupili místností dál, otevřel se jim pohled na moderně zařízený kuchyňský kout s vysokou lednicí, poličkami a skříňkami plnými ingrediencí a nádobí, kuchyňskou linku o velikosti hřiště na minigolf, mikrovlnnou i normální troubu a tmavou indukční desku, sloužící jako sporák.

Dům byl vkusně a moderně vybaven, Samovi se nechtělo věřit, že by něco takového bylo dílem muže. A už vůbec ne „nepříliš úspěšného bankéře“ jak Dallea nazval Rogers.

„Omlouvám se za ten nepořádek,“ volal na ně Dalle, zatímco sbíhal úzké zatočené schodiště. „Od té doby, co má žena zemřela, jsem na všechno uklízení zůstal sám. Tom uklízení nesnášel. Znáte kluky.“

Sam se znovu rozhlédl po místnosti. Perfektně uklizená, ani stopa po nečistotě jakéhokoliv druhu.

„John Dalle,“ představil se, když došel dolů. Na sebe si oblékl kostkovanou košili a černé kalhoty od obleku. „Čekal jsem, že se někdo od vás dříve nebo později objeví. Dáte si něco k pití? Kávu, čaj?“

Dalleova nevrlost úplně zmizela a nahradila ji přívětivost a ochota.

„Káva bude skvělá,“ souhlasil Conner. „Díky.“

„A vy?“ řekl s pohledem upřeným na Sama.

„Já si nic nedám, děkuji.“

„Vážně? Ani čaj?“ podivil se Dalle a zdálo se, že ho Samovo odmítnutí urazilo. „Musíte být po cestě sem promrzlý až na kost.“

„Tak tedy čaj,“ ustoupil nakonec Sam. „Pokud vás to nebude obtěžovat.“

„Ale vůbec ne!“ zavolal hostitel přes rameno, zatímco chvátal do kuchyně připravit pohoštění pro své hosty. „Prosím, posad'te se. Hned to bude.“

Když se vrátil, mimo podnosu s šálkem čaje a kávy přinesl také mističku plnou malých sušenek.

„Vzal jsem i něco na zub, kdybyste měli chuť,“ řekl přátelsky a postavil podnos na stůl.

Sam s vděčností sáhl po jedné sušence. Aby se dostal do práce včas, nestihl se nasnídat.

„Tak na co jste se mě přišli zeptat, pánové?“ pokračoval Dalle vlídným hlasem.

„Nejdříve mi dovolte vyjádřit vám svou upřímnou soustrast,“ nasadil Conner téměř pohřební výraz. „Samozřejmě za nás za oba. To, co se stalo, je strašné. Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom pachatele dopadli.“

„Děkuji.“

„Zůstaneme struční, jak jen to půjde. Naprosto chápu, čím si teď procházíte a velmi nerad bych vás obtěžoval déle, než je nezbytné. Takže k věci. Mohl byste nám povědět něco o svém synovi?“

„No, víte, on Thomas nebyl příliš výrazné dítě. Ve škole prospíval bez problémů, mezi kamarády byl celkem oblíbený. Zkrátka

normální osmiletý kluk. Jenže když umřela Anna, jeho matka, šlo to s ním docela z kopce. Ze školy nosil poznámky, žádné kamarády si už domů nezval a vlastně ani se mnou příliš nemluvil. Očekával jsem, že se jeho žal časem zmírní, jenže před několika měsíci se to s ním začalo zhoršovat. Mluvil se mnou agresivně, potom upadal do melancholického mlčení. Jednou jsem přišel do jeho pokoje a uviděl ze stropního trámu viset smyčku.“

„On chtěl spáchat sebevraždu?“ vyhrkl Sam dříve, než ho stačil Connerův výraz zastavit.

„Víte, nemyslím si, že se skutečně chtěl zabít. Podle mě jen volal o pozornost a přemýšlel, čeho by tím krokem docílil. Chtěl vědět, jak se zachovám, když mě zažene do kouta. I tak jsem ale věci nechtěl podcenit, takže jsme vyhledali pomoc odborníka.“

„Ano, to bylo rozumné,“ prohodil Conner.

„Ano, také se nám to tak jevilo. A skutečně, jen po měsíci terapie se jeho stav výrazně zlepšil a já nepochyboval, že o prázdninách už bude zase vesele pobíhat mezi zvířaty na farmě mých rodičů.“

John Dalle se tiše rozvzlykal. Úzká ramena se mu třásla nápořem slz a na Sama teprve v tu chvíli plně dolehla závažnost tragédie, se kterou se drobná postava zhroucená na židli naproti němu potýká.

Conner nic neříkal, ale Sam na jeho tváři viděl stejné, avšak potlačované utrpení, jako to, které přemohlo Dallea. Že by snad detektiv, který čelil desítkám různých vražd, pociťoval takovou bolest při pohledu na ztrápeného otce oplakávajícího svého syna?

„Promiňte... mi to,“ snažil se Dalle ovládnout svůj pláč. „Já... je to ještě... ještě stále je to čerstvé.“

„To je v pořádku, John,“ konejšil ho Conner téměř stejně nevyrovnaným hlasem. „Nikam nespěchejte.“

Dalle vstal a přešel do kuchyně, kde se hlasitě vysmrkal. Když se vracel zpátky, nesl s sebou krabici plnou papírových kapesníků. Metodické vytahování ubrousků a jejich zmuchlání po otření očí Dallea uklidnilo, takže byl schopen pokračovat.

„Jak jsem říkal, terapie zabrala a všechno vypadalo slibně. A pak se prostě jednou nevrátil po školu domů.“

Další nápor vzlyků, tentokrát o něco slabší.

„Volal jsem mu, když mi to nezvedal, zkusil jsem jeho třídního, potom rodiče všech jeho kamarádů. Nic. Myslel jsem si, že jen vyvádí a vrátí se, takže jsem ho celou noc hledal a na policii se obrátil až další den ráno. Odpoledne jsem ho potom viděl ve zprávách, jak tam sedí, s úplně cizími lidmi...“

Dalle se znovu rozplakal. Rukama přitom máchal před sebou, jako by se jim snažil vysvětlit, co se stalo.

„Nerozumím tomu. Nikoho z těch lidí neznal, do Cornwallské je to skoro hodina cesty a nedovedu si představit, že by mohl mít někdo důvod zabíjet malého chlapce.“

„Je dost možné, že vrah zabíjel nahodile, výsledkem jeho vraždy neměly být mrtvoly ale zinscenování nějaké scény, jestli mi rozumíte. Zřídka se takový lidé objevují, většinou mají vážné psychické poruchy, které se snadno odhalí, a tak je jejich zločinům včasné předcházeno.“

V Dalleovu pohledu najednou převládla zlost.

„Tak proč jste ho neochránili?!“ rozkřičel se. „Proč jste nezabránili tomu, aby mi zabil syna?“

„Zřejmě svou nemoc usilovně skrývá,“ pravil klidně Conner a celou dobu přitom Dalleovi, který se mezitím postavil, hleděl přímo do očí. „Pro vašeho syna je už ale bohužel pozdě, byť mi trhá srdce to jen vyslovit. Prosím vás, pomozte nám ochránit další, kteří

by mohli skončit jako on. Nevíte cokoliv, co by nám mohlo pomoci ho dopadnout? Cokoliv.“

„Jak bych mohl něco vědět? Thomas byl úplně normální kluk!“

Najednou jeho vztek vyprchal a on se opět bezvládně zhroutil na židli. Trvalo mu několik minut a stálo to spoustu kapesníků, než se uklidnil. Potom se omluvně usmál a znovu se choval příjemně.

„Omlouvám se, mám nervy nadranc. Lituji, ale nevím o ničem, co by vám mohlo pomoci. Thomas se nestýkal s nikým nebezpečným, o jeho pohybu jsem nakonec měl velmi dobrý přehled, měl v mobilu GPS navigaci, takže jsem mohl docela jednoduše sledovat, kde je.“

„Podíval jste se ten den, kdy zmizel?“ zeptal se Sam a vzpomněl si na telefon, který měla nejmenší mrtvola v kapse. Spolu s tou vzpomínkou se mu vybavily i oči malého chlapce, obviňující, strádající, plné žalu. Otrásl se a myšlenky na hrůzu místa činu zatlačil do pozadí. Teď se musí soustředit na výsledky.

„Samozřejmě, že podíval, nic tam nebylo. Naposledy se na mapě objevil, když odcházel ze školy asi třicet minut po skončení vyučování. Potom z mapy zmizel, někdo musel z mobilu vyndat baterku.“

„Dělal Thomas nějaký sport?“ zeptal se Conner.

„Ne, většinou trávil čas s kamarády, občas něco hráli na hřišti za školou. Jinak chodil domů a často s sebou někoho přivedl.“

„Kdo ho vozil do školy a ze školy?“

„Proč by ho někdo vozil? Škola je hned tady za rohem, není to ani pět set metrů. Ráno jsem ho tam většinou doprovázel, ale zpátky chodil sám. Tedy s kamarády, všichni bydlí ve stejné ulici, všichni se tu znají a dohlíží na sebe. Nebyl důvod se něčeho bát, přece jsem nemohl tušit, že...“

„Z ničeho vás neobviňujeme,“ ujistil ho Conner, když si všiml, že má Dalle zase na krajíčku. „Jen potřebujeme zjistit co nejvíce informací.“

„Dobře, promiňte. To ty moje nervy. Začal jsem na to brát prášky.“

„Předepsal vám je stejný doktor, ke kterému chodil váš syn na terapii?“

„Ne, Thomas nejprve chodil ke školnímu psychologovi, ten nám ale doporučil jiného doktora, jenž se specializoval na posmrtná traumata. Tyhle mi předepsal můj dávný kamarád ze školy, který je shodou okolností psychiatr a psycholog. Není to úplně podle předpisů, ale za to mě doufám nezatknete, ne?“

„Ne, samozřejmě,“ usmál se Conner. „Jen jsem byl zvědavý. Ptal jste se kamarádů, se kterými váš syn trávil tu půlhodinu po vyučování, jestli neví, kde byl? Myslím ve chvíli, kdy jste ho hledal.“

„Ano, ptal. Říkali mi, že si šli na hřiště postavit sněhuláka a koulovat se. Thomas potom řekl, že musí jít a zmizel. Od té doby ho nikdo neviděl, až do té chvíle, než...“

Sam ho chvatně přerušil, když viděl, že se chystá další kanonáda vzlyků při vzpomínce na strašnou scénu, kterou vrah připravil.

„Chodíval Thomas někdy někam sám? Nebo netoulal se občas o samotě, aniž byste věděl, kde se nachází?“

„Ne, to nikdy. Vždycky byl s kamarády, nebo doma. Já se domů vracím v pět, on končí ve škole ve tři, takže tu už většinou býval, když jsem přišel. Když ještě byla na živu má žena, vždycky ji navštěvoval v práci. Víte, ona byla pokladní v supermarketu, nedaleko odtud.“

„A co po smrti vaší ženy?“

„Většinou zůstával s kamarády v areálu školy, nebo šel k nám domů. Vždycky s ním ale někdo byl a často mi volal, kde je. Měl